

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 40/03-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. R., bytom D., M. K., bytom D., R. F., bytom D., J. K., bytom D., I. H., bytom D., J. K., bytom D., M. Č., bytom D., M. G., bytom D., G. G., bytom D., Z. Č., bytom D., I. K., bytom D., D. K., bytom D., E. K., bytom D., E. K., bytom D., K. K., bytom D., O. K., bytom D., Z. K., bytom D., Ľ. T., bytom D., J. K., bytom D., M. H., bytom D., H. R., bytom D., J. L., bytom D., M. G., bytom D., R. G., bytom D., a J. H., bytom D., zastúpených advokátom JUDr. S. J., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 12 a čl. 33 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Mestského zastupiteľstva mesta D. z 5. augusta 2002, ktorým zrušilo svoje uznesenie sp. zn. 251-20/III-2000-MsZ, ktorým bola schválená koncepcia výstavby nízkoštandardného bývania, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. R., M. K., R. F., J. K., I. H., J. K., M. Č., M. G., G. G., Z. Č., I. K., D. K., E. K., E. K., K. K., O. K., Z. K., Ľ. T., J. K., M. H., H. R., J. L., M. G., R. G. a J. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. septembra 2002 doručená sťažnosť Ľ. R., bytom D., M. K., bytom D., R. F., bytom D., J. K., bytom D., I. H., bytom D., J. K., bytom D., M. Č., bytom D., M. G., bytom D., G. G., bytom D., Z. Č., bytom D., I. K., bytom D., D. K., bytom D., E. K., bytom D., E. K., bytom D., K. K., bytom D., O. K., bytom D., Z. K., bytom D., Ľ. T., bytom D., J. K., bytom D., M. H., bytom D., H. R., bytom D., J. L., bytom D., M. G., bytom D., R. G., bytom D., a J. H., bytom D. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. S. J., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 12 a čl. 33 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Mestského zastupiteľstva mesta D. (ďalej len „mestské zastupiteľstvo“) z 5. augusta 2002, ktorým zrušilo svoje uznesenie sp. zn. 251-20/III-2000-MsZ, ktorým bola schválená koncepcia výstavby nízkoštandardného bývania.

Sťažovatelia uviedli, že 20. marca 2002 prijalo mestské zastupiteľstvo uznesenie sp. zn. 251-20/III-2002-Msz, ktorým schválilo „konceptiu výstavby nízkoštandardného bývania a doporučilo primátorovi zaoberať sa vypracovaním projektovej dokumentácie a zistením finančných prostriedkov za účelom tejto výstavby zo štátnych dotácií. Obyvatelia obce po prijatí uznesenia reagovali vytvorením 5-členného petičného výboru a vydaním petície. Text petície bol sformovaný nasledovne: „Nesúhlasím s výstavbou bytov pre občanov cigánskej národnosti na území mesta D., nakoľko hrozí prílev neprispôsobivých občanov cigánskej národnosti z okolia, dokonca aj z iných okresov a krajov“.

Po publikácii a podpise petície obyvateľmi mesta D. 30. júla 2002 odovzdali členovia petičného výboru petíciu mestskému zastupiteľstvu, ktoré ju prejednálo a na zasadnutí konanom 5. augusta 2002 rozhodlo uznesením tak, že predchádzajúce uznesenie sp. zn. 251-20/III-2002-MsZ zrušilo.

Sťažovatelia uviedli, že zákon Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) neupravuje možnosť podať žiadny opravný prostriedok proti uzneseniam

obecného zastupiteľstva, ktorými rozhoduje vo veciach mimo rámca správneho konania. Z uvedeného vyplýva, že predmetné uznesenie mestského zastupiteľstva prijaté v súlade so zákonom o obecnom zriadení spĺňa požiadavku právoplatného rozhodnutia orgánu územnej samosprávy v zmysle čl. 127 ústavy.

V danej veci teda sťažovatelia vyčerpali riadne opravné prostriedky, ktoré im zákon na ochranu ich práv poskytuje, pretože žiaden zákon neupravuje možnosť uplatnenia či už riadneho, alebo iného opravného prostriedku.

Ústava v čl. 27 ods. 1 obsahuje ústavné právo jednotlivca obracať sa vo veciach verejného alebo iného spoločného záujmu na štátne orgány a orgány územnej samosprávy so žiadosťami, návrhmi, sťažnosťami. Každému zaručuje výkon petičného práva.

Výkon petičného práva sa uskutočňuje prostredníctvom objektívneho práva, ktoré ustanovuje, že štátny orgán, ktorému sa petícia adresuje, je povinný ju prijať, posúdiť jej obsah a do 30 dní zaujať stanovisko k jej obsahu a spôsobu jej vybavenia.

Mestské zastupiteľstvo petíciu vybavilo vydaním uznesenia. Podľa názoru sťažovateľov vyvolať právne účinky vyplývajúce z požiadaviek uvedených v petícii môže iba taká petícia, ktorá je plne v súlade s ústavou a zákonom. Text petície flagrantným a vulgárnym spôsobom prezentuje diskrimináciu národnostnej menšiny - Rómov (v texte „Cigáni“). Text petície nespĺňa podľa sťažovateľov náležitosti § 3 zákona č. 85/1990 Zb. o petičnom práve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o petíciách“), z toho dôvodu považujú petíciu za nezákonnú.

Ak mestské zastupiteľstvo pri rozhodovaní o vydaní napadnutého uznesenia vychádzalo z petície, ktorá obsahovala vyššie uvedený text, sťažovatelia sa domnievajú, že podkladom pre rozhodnutie bol nezákonný právny akt, t. j. akt, ktorý nie je v súlade s objektívnym právom.

Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že obsah petície nemohol poskytnúť poslancom mestského zastupiteľstva objektívne informácie v záujme ich kvalifikovaného rozhodnutia o predmetnej veci.

Keďže v texte uznesenia je výslovne uvedený odkaz na petíciu, sťažovatelia sa domnievajú, že medzi petíciou a uznesením je príčinný vzťah.

Poslanci mestského zastupiteľstva mali ako orgán príslušný na vybavenie petície prešetriť a vybaviť petíciu tak, aby zistili skutočný stav veci, jeho súlad alebo rozpor s právnymi predpismi. Túto povinnosť si mestské zastupiteľstvo nespĺnilo a na základe nezákonnej petície vydalo napadnuté uznesenie.

Primátor mesta pri podpise uznesenia mohol podľa ustanovenia § 13 ods. 4 zákona o obecnom zriadení pozastaviť jeho výkon v prípade, ak odporuje zákonu. Primátor túto možnosť taktiež nevyužil.

Slovenská republika prevzala na seba záväzok dodržiavať Rámcový dohovor na ochranu národnostných menšín publikovaný pod č. 160/1998 Z. z., kde podľa čl. 4 sa zmluvné strany zaväzujú zaručiť osobám patriacim k národnostným menšinám právo rovnosti pred zákonom a rovnakú ochranu zo zákona. V tomto ohľade sa zakazuje akákoľvek diskriminácia založená na príslušnosti k národnostnej menšine.

Z vyššie uvedeného je podľa názoru sťažovateľov zrejmé, že vydaním uznesenia, ktoré materiálne vychádzalo z nezákonnej petície, boli porušené základné práva sťažovateľov. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol, že:

1. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 12 ústavy na rovnosť základných práv a slobôd pre všetkých bez ohľadu na rasu, farbu pleti, jazyk, národný pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine bolo porušené uznesením mestského zastupiteľstva z 5. augusta 2002.

2. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 33 ústavy na neprípustnosť ujmy za príslušnosť ku ktorejkoľvek národnostnej menšine alebo etnickej skupine bolo porušené uznesením mestského zastupiteľstva z 5. augusta 2002.

3. Podľa § 57 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd zrušuje uznesenie mestského zastupiteľstva z 5. augusta 2002.

4. Podľa § 57 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd prikazuje mestskému zastupiteľstvu, aby petíciu občanov preskúmalo v súlade so zákonom o petíciách.

Na výzvu ústavného súdu, aby sťažovatelia doložili, ktoré ich základné práva alebo slobody boli porušené, akým konaním, resp. rozhodnutím, aby uviedli, ktoré rozhodnutie mestského zastupiteľstva dávajú do spojitosti s etnickými a rasovými motívmi, a aby zosúlادili bod 3 a 4 petitu s platnou právnou úpravou, zástupca sťažovateľov doplnil podanie 10. a 23. decembra 2002. V prvom doplnení predložil upovedomenie Okresnej prokuratúry v Rožňave, ktorým prokurátor podnet sťažovateľov pre svoju vecnú nepríslušnosť odložil. V druhom doplnení zástupca sťažovateľov uviedol, že aj keď v predmetnom uznesení mestského zastupiteľstva z 20. marca 2002 (251-20/III-2000-MsZ) a ani v uznesení z 5. augusta 2002 neboli sociálne slabší občania vymedzení iným ako sociálnym kritériom, v texte petície, ktorú vzalo do úvahy mestské zastupiteľstvo, bola uvedená príslušnosť k rómskej (v texte „cigánskej“) národnosti.

Tým, že v texte petície bola ako dôvod nesúhlasu občanov uvedená príslušnosť k rómskej národnosti, došlo k obmedzeniu práva príslušníkov rómskej národnosti na výstavbu bytov pre ich národnosť, resp. rasu. Tým nebola splnená podmienka ustanovená § 1 ods. 3 zákona o petíciách, a preto jej mestské zastupiteľstvo nemalo vyhovieť. Keďže mestské zastupiteľstvo petícii vyhovel v plnom rozsahu, akceptovalo aj text petície. V súlade s výzvou upravil zástupca sťažovateľov aj petit v bode 3 a 4, keď žiadal, aby ústavný súd:

3. Podľa § 56 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zrušil uznesenie mestského zastupiteľstva z 5. augusta 2002.

4. Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde vrátil petíciu mestskému zastupiteľstvu na vybavenie a prikázal mu, aby petíciu občanov vedenú pod č. ... preskúmal v súlade so zákonom o petíciách.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie čl. 12 a čl. 33 ústavy uznesením mestského zastupiteľstva z 5. augusta 2002.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru

a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 33 ústavy príslušnosť ku ktorejkoľvek národnej menšine alebo etnickej skupine nesmie byť nikomu na ujmu.

Ústavný súd už vo veci sp. zn. II. ÚS 9/00 zaujal názor, že medzi základné úlohy právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd svojich občanov. V prípade, ak je rozhodnutie o uplatnení alebo ochrane základného práva alebo slobody občana potrebné uskutočniť v rámci, resp. prostredníctvom osobitného konania pred štátnym alebo iným orgánom, úloha štátu spočíva v zabezpečení existencie a právnej úpravy takýchto konaní dostupných (na nediskriminačnom základe) každému z nositeľov základných práv a slobôd. Ďalším kritériom kladeným na takéto konanie je, aby sa v ich rámci a ich prostredníctvom zabezpečoval reálny (a nie iba fiktívny) výkon, resp. ochrana niektorého zo základných práv alebo slobôd občanov. Takéto konanie vytvárajúce nevyhnutné procesné úkony záruky reálneho uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov treba (a z toho dôvodu) považovať za ich neoddeliteľnú súčasť.

Sťažovatelia odôvodňujú sťažnosť tým, že uznesenie z 5. augusta 2002 je neústavné a je porušením čl. 12 a čl. 33 ústavy.

Napriek výzve ústavného súdu neuviedli žiadne základné právo alebo slobodu, ktoré malo byť v tejto súvislosti porušené.

Čl. 12 ods. 2 ústavy nielen z hľadiska systematiky druhej hlavy ústavy (ktorá v tejto časti uvádza základné práva a slobody) patrí do všeobecnej časti ústavnej regulácie základných práv a slobôd, a tým sa týka každého základného práva a slobody (upraveného II. hlavou ústavy), ale aj z hľadiska svojho obsahu je všeobecným pravidlom o rovnosti, je ústavným princípom, zásadou rovnosti. Vo svojej podstate formuluje rovnosť všetkých ľudí pred zákonom.

Ústavný súd už vo veci sp. zn. I. ÚS 59/97 zaujal stanovisko, že zásady uvedené v čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy v súhrne vyjadrujú podstatu základných práv ako prirodzených práv človeka a majú univerzálny charakter. Preto ich treba vykladať a chápať výlučne ako ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov. Vzhľadom na tieto znaky nemôže plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych záležitostiach.

V inom svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 34/96 ústavný súd uviedol, že ustanovenia čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 13 ods. 1 a 4 a čl. 35 ústavy všeobecne vylučujú aj diskrimináciu fyzickej alebo právnickej osoby. Ich aplikácia však nie je možná bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu alebo orgánu štátnej správy na základné právo alebo slobodu fyzickej alebo právnickej osoby. Takýto prístup možno vzťahovať aj na článok 33 ústavy, obsahom ktorého je zabrániť akejkoľvek ujme (diskriminácii či perzekúcii) v priamej nadväznosti na príslušnosť k národnostnej menšine alebo etnickej skupine.

Ústava adresuje tento princíp orgánu štátnej moci vo všeobecnosti, teda jej všetkým nositeľom, t. j. moci zákonodarnej, výkonnej aj súdnej.

Z podania nie je zrejmé, ktoré konkrétne základné právo alebo sloboda občana, ktorý zároveň patrí k rómskemu etniku, bolo porušené.

Neexistuje právo občana zároveň príslušníka minority požívajúce ochranu ústavou, ktorému by zodpovedala povinnosť obce vykonať nejakú rozhodovaciu činnosť, t. j. činnosť v určitej veci, napríklad výstavbu nízkoštandardných bytov.

Ústavný súd už v mnohých svojich rozhodnutiach rozviedol otázku miestnej samosprávy, jej kompetencie a rozhodovacej činnosti samosprávnych orgánov.

K povahe uznesenia mestského zastupiteľstva je potrebné uviesť, že sťažovatelia sa dopustili viacerých nepresností. Uznesenie z 5. augusta 2002 nie je individuálnym právnym aktom, preto nemožno hovoriť o jeho právoplatnosti (právoplatnosť je spolu s účinnosťou a vykonateľnosťou formou časovej pôsobnosti individuálneho právneho aktu), ale len o jeho platnosti (aj zákon o obecnom zriadení v ustanovení § 13 ods. 7 používa pojem „platnosť“).

Na ďalšom mieste (str. 3 tretí odsek) sťažovatelia uvádzajú, že uznesenie vydalo mestské zastupiteľstvo ako štátny orgán územnej samosprávy, teda ako orgán verejnej mimoštátnej moci konalo vo veciach nakladania so svojimi finančnými prostriedkami s cieľom zabezpečiť sociálne potreby obce a jej občanov. Sťažovatelia mylne (str. 3 posledný odsek) uvádzajú, že petícia je (nezákonným) právnym aktom.

Petícia svojou povahou nie je právnym aktom, pretože právne akty sú normatívne (právne normy) a individuálne (rozhodnutia v konkrétnych veciach). Petícia nemá vlastnosti ani jednej z oboch foriem právneho aktu.

K otázke obsahu petičného práva zaujal stanovisko ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 38/95, z ktorého vyplýva, že toto právo sa realizuje prostredníctvom objektívneho práva, ktoré zaručuje právo občanov obracať sa vo veciach verejného a iného spoločenského záujmu na štátne orgány a orgány územnej samosprávy so žiadosťami, návrhmi a sťažnosťami (čl. 27 ods. 1 ústavy, § 1 ods. 1 zákona o petíciách); že sa ukladá, aby občan k podpisu pod petíciu uviedol svoje meno, priezvisko a bydlisko (§ 4 ods. 1 zákona o petíciách) a aby štátne orgány upravili spôsob prijímania, prerokúvania a vybavovania petícií im adresovaných vo svojich rokovacích poriadkoch alebo obdobných predpisoch (§ 7 ods. 7 citovaného zákona).

Subjektívne petičné právo v spornej veci na základe objektívneho petičného práva predstavujú tieto ústavou zaručené možnosti:

- obracať sa vo veciach verejného a iného spoločného záujmu na štátne orgány a orgány územnej samosprávy so žiadosťami, návrhmi a sťažnosťami (čl. 27 ods. 1 ústavy, § 1 ods. 1 zákona o petíciách),
- vytvoriť petičný výbor (§ 3 ods. 1 citovaného zákona),
- vyzvať spôsobom, ktorý neodporuje zákonu, iných občanov, aby petíciu svojím podpisom podporili (§ 4 ods. 1 citovaného zákona),
- zhromažďovať podpisy na mieste prístupnom verejnosti (§ 4 ods. 4 citovaného zákona),
- oboznamovať sa riadne s obsahom petície a podpisovať ju (§ 4 ods. 1 citovaného zákona),
- poznať meno, priezvisko a bydlisko toho, kto petíciu zostavil, alebo meno, priezvisko a bydlisko toho, kto je oprávnený členov petičného výboru v tejto veci zastupovať (§ 4 ods. 4 citovaného zákona).

Súčasťou objektívneho i subjektívneho petičného práva nie je však povinnosť štátneho orgánu petícii vyhovieť bez ohľadu na konkrétne okolnosti a povahu verejnej veci, o ktorej sa v petícii pojednáva. Ani ústava, a tým menej zákon o petíciách, neobsahujú konkrétne záruky priaznivého alebo dôsledky nepriaznivého „vybavenia“ petície.

Z práva podať petíciu nemožno odvodzovať subjektívne právo na to, aby jej bolo obsahovo vyhovené.

Z citovanej právnej úpravy iba vyplýva povinnosť nebrániť podaniu petície, t. j. povinnosť prijať ju.

Napadnuté uznesenie mestského zastupiteľstva je jeho organizačným rozhodnutím. Obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce (§ 11 ods. 4 zákona o obecnom zriadení), do jeho právomoci patrí aj určovanie zásad hospodárenia a nakladania s majetkom obce (§ 11 ods. 4 písm. a) citovaného zákona), ako aj schvaľovanie koncepcií rozvoja jednotlivých oblastí života obce (§ 11 ods. 4 písm. c) citovaného zákona).

Hlavným argumentom namietanej neústavnosti uznesenia z 5. augusta 2002 je to, že podkladom pre zrušenie uznesenia bola petícia občanov, ktorá podľa názoru sťažovateľov je porušením čl. 12 a čl. 33 ústavy.

Mestské zastupiteľstvo zrušilo pôvodné uznesenie po prejednaní petície občanov z 30. júla 2002 a na jej základe a po zistení skutkového stavu (aj keď ako sa uvádza v zrušujúcom uznesení, bolo pôvodné uznesenie mestského zastupiteľstva „v súlade s právnymi predpismi“). Je potrebné zdôrazniť, že v zrušujúcom uznesení bolo zároveň uložené komisiám mestského zastupiteľstva „spracovať návrh riešenia existencie neprispôsobivých občanov v meste D. a následne prejsť v orgánoch mesta a na verejnom zhromaždení občanov“ v termíne do novembra 2002.

Zrušujúce uznesenie teda uznalo spoločenský dopad svojho pôvodného zámeru povoliť výstavbu nízkoštandardných bytov a uznalo verejný záujem na zrušení takejto formy riešenia problému, a preto zároveň uložilo komisiám mestského zastupiteľstva spracovať nový, iný návrh riešenia existencie neprispôsobivých občanov v meste D.

Ústavný súd podľa ustanovení § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde má kompetencie aj na zrušovanie rozhodnutí orgánov verejnej moci a aj možnosť prikázať im, aby odstránili porušovanie základných práv a slobôd, nemá však kompetenciu, aby prikázal takémuto orgánu, aby realizoval koncepciu výstavby nízkoštandardných bytov, ktorá sa sťažovateľom vidí pre nich ako priaznivá.

Realizácia základných práv a slobôd jednej skupiny občanov mesta D. nesmie viesť ku diskriminácii ostatných občanov tohto mesta.

Sťažovatelia napriek výzve neoznačili žiadne základné práva ani slobody, ktoré by uznesením mestského zastupiteľstva z 5. augusta 2002 boli dotknuté.

Z predložených uznesení je zrejmé, že nezakladajú žiadne práva a povinnosti pre občanov obce, ukladajú len iným orgánom obce pripraviť koncepciu bývania v obci.

Ústavný príkaz rovnosti v právach a povinnostiach nemohol byť v tomto prípade aplikovaný, a tým ani porušený, keďže žiadne práva ani povinnosti uložené neboli. Citované uznesenie nezakladá ani legitímnu nádej pre občanov na získanie bytu, pretože pojednáva len o príprave koncepcie bývania. Z týchto dôvodov, keďže uznesenie nezakladá práva ani povinnosti pre občanov mesta D., nemožno skúmať, či má alebo nemá diskriminačný charakter, ktorý by poškodil skupinu občanov mesta.

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou vyslovil, že ak navrhovateľ v konaní pred ústavným súdom namietne také porušenie práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu očividne nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (II. ÚS 70/99 a iné).

Na základe vyššie uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2003